

„beslutter i overensstemmelse med ovenstående erklæring, at repræsentanterne for Folkerepublikken Kinas regering skal indtage deres plads i De Forenede Nationer og alle dets organer.“

Ved de tre landes ændringsforslag ville henvisningen til regimet på Formosa udgå af resolutionen, og de oplyste, at hensigten med deres ændring var kategorisk at tilbagevise tanken om to Kina-stater i FN i geografisk og enhver anden betydning.

Afstemningen begyndte med ændringsforslaget, hvor først ordene „i overensstemmelse med ovenstående erklæring“ kom til afstemning. 23 lande stemte for, 41 imod og 39 afholdt sig fra at stemme. De nordiske lande, undtagen Island, var blandt dem, der stemte for de anførte ord; blandt andet Canada, New Zealand og De Forenede Stater stemte imod; Island og Storbritannien samt øststaterne var blandt dem, der afstod.

Der stemtes derefter om den øvrige del af de tre landes ændringsforslag. 30 lande stemte for, 45 imod og 29 afholdt sig fra at stemme. Danmark, Finland, Norge, Sverige og Storbritannien var blandt dem, der stemte for, Canada, New Zealand og USA blandt dem, der stemte imod; øststaterne, Jugoslavien og Island blandt dem, der afstod.

Ændringsforslaget blev således ikke vedtaget. Vedtagelse ville kræve to tredjedels flertal.

Derefter stemtes om det sovjetiske forslag. 36 lande stemte for, 48 imod og 20 lande afstod. Blandt dem, der stemte for, var de nordiske lande, undtagen Island, øststaterne, nogle afroasiatiske lande og Storbritannien. Imod stemte sammen med De Forenede Stater de latinamerikanske stater, nogle NATO-stater, nogle af de afrikanske stater, Canada, New Zealand og Japan.

Blandt andet Island, Holland, Portugal, nogle Brazzaville-stater og Østrig afholdt sig fra at stemme.

Norge afholdt sig først fra at stemme, men anmodede om, at dets stemmeafgivning blev ændret til at stemme for forslaget.

Debatten.

Under debatten stod over for hinanden to synspunkter, hvoraf modstanderne af Peking-regeringens repræsentation i FN

med De Forenede Stater som fortaler anså det for ønsketænkning, at man ved at bringe Kina ind under FN i nogen grad kunne bringe det under indflydelse af nationernes samfund, og at der var en risiko for, at Peking-regeringen ville øve en demoraliserende indflydelse i organisationen på et kritisk tidspunkt. Det modsatte synspunkt var, at det bl. a. ud fra universalitets-synspunktet ville være rigtigt, at Kina med ca. 600 mill. indbyggere nu fandt optagelse i De Forenede Nationer, og at fordelene var større end ulemperne.

Tilhængererne af det sidstnævnte synspunkt var ikke blinde for den vanskelighed, der lå i Formosa-spørgsmålet, og den britiske repræsentant (Godber) udtalte i en stemmeforklaring, at den britiske delegation havde stemt for det sovjetiske udkast og for ændringsforslaget dertil, fordi den fandt, at Den kinesiske Folkerepublik skulle indtage sin plads som repræsentant for staten Kina. Efter den britiske regerings opfattelse var imidlertid suveræniteten over Formosaen uafgjort, og det var derfor også uafgjort, hvem der skulle repræsentere Formosa i FN. Den britiske repræsentant sagde i øvrigt, at han ville tage afstand fra sprobrugen i det sovjetiske udkast.

Modstanderne af det sovjetiske forslag gjorde gældende, at man ved at godkende denne resolution risikerede, at den fortolkes således, at forsamlingen var enig i, at Kina havde ret til at erobre Formosa. Dette blev stærkt understreget af Republikken Kinas repræsentant.

Som den første, der direkte rejste spørgsmålet om en løsning af det kinesiske repræsentationsspørgsmål gennem at give begge kinesiske regeringer repræsentation i FN, udtalte Nigerias udenrigsminister, at Nigeria ikke kunne acceptere, at en eksklusion af Formosa var en betingelse for, at Den kinesiske Folkerepublik kunne få adgang til FN. Nigeria støttede folkerepublikkens optagelse i FN og ville stemme herfor, men kunne ikke anerkende, at der var nogen nødvendighed for eller nogen grund til som foreslået i det sovjetiske resolutionsforslag at ekskludere det nuværende kinesiske medlem.

Den ghanesiske repræsentant erklærede, at sagen udelukkende var et fuldmagts-spørgsmål, og henviste herved bl. a. til ved-